

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Exercitium Perfectionis, Et Virtutum Christianarum

In tres Partes distinctum

Rodríguez, Alonso

Coloniæ Agrippinæ, 1622

V. Ostenditur, in quibus hoc in Dei præsentia ambulandi, exercitium, ab aliis exercitijs differat, & ijs præcellat.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40072

Apo. 22. 4. aduena, sed estis ciues sanctorum. & domesti-
ci Dei. Illi nimirum sunt nobiles illi quos
in Apocalypsi sua Ioannes conspexit, no-
men Dei in frontibus suis scriptum ha-
bentes, quod est continua quaedam & ju-
gis Dei memoria & praesentia. (*Et vide-
bant faciem eius, & nomen eius in frontibus
eorum.*) Eorum namque conuersatio &
studium non tam in terra est, quam in cae-
lo. *Nostra autem conuersatio in caelis est. Non
contemplantibus nobis quae videntur: quae o-
nim videntur, temporalia sunt: quae autem
non videntur, aeterna.*

*Phil. 3. 20.
2. Cor. 4. 18.*

*Coram cum
Deo loqueret,
nec extra te
abest.*

*Meditatio fa-
cienda ac si
res coram a-
geretur.*

Notandum autem est, quando hos a-
ctus concipimus dicendo: Propter te Do-
mine hoc ago, ac propter nomen tuum,
& quia tu ita vis, aut alios huiusmodi, ita
eos concipi & dici debere, quasi cum Deo
coram loqueremur, non vero quasi cor-
vel cogitationem procul à nobis, vel ex-
tra nos eleuaremur. Per magni porro in
hoc exercitio haec aduertentia interest:
Id namque proprie est in Dei praesentia
ambulare; hoc est, quod exercitium hoc
facile, suauis & sapidum reddit, vtque
moueat, & fructum maiorem producat,
efficit. Quin & in aliis omnibus oratio-
nibus, in quibus nimirum meditamur
Christum aut in cruce fixum, aut ad co-
lumnam alligatum, monent, qui de ora-
tionis habenda methodo scripserunt, id
ita nos imaginari debere, non quasi in
Hierusalem, & iam à mille eoque ampli-
us annis contigerit (quia hoc magis ho-
minem fatigat, & minus animum mouet)
sed quasi coram, & ante oculos nostros
gereretur, ita vt nobis & virgarum ictus,
& clauorum infligendorum sonitum au-
dire videamur. Simili modo cum de mor-
te meditandum erit, ex illorum doctrina
fingere nos debemus, velut morti vici-
nos à medicis omnibus derelictos, & ce-
reum sacrum manibus gestantes. Quanto
ergo magis erunt illi, quos diximus actus
in hoc de Dei praesentia exercitio ita con-
cipiendi, non tanquam cum aliquo ab-
sente & procul posito, sed quasi cum Deo
praesente loqueremur, cum id & ipsum ex-
ercitium exigat, & reuera ita sit.

CAPVT V.

*Ostenditur in quibus hoc in Dei
praesentia ambulandi, exercitium,
ab aliis exercitiis differat, &
iis praecellat.*

VT exercitii huius, & modi in Dei
praesentia ambulandi, de quo hacte-
nus locuti sumus, dignitas & vtilitas ma-
gis innotescant, itaque ipsum melius in-
telligatur, aliquot eius differentias &
excellencias adducemus. Primo, in aliis
exercitiis, quibus nonnulli ad coram Deo
ambulandum, trahi solent, omnia non-
nisi meri intellectus conceptus ac specu-
lationes esse, & in Deo sibi praesente ha-
gendo solum consistere videntur: porro
hoc nostrum, illum intellectus & fidei a-
ctum (Deum scilicet praesentem esse) pra-
supponit, vnde ulterius ad actus amoris
Dei concipiendos progreditur; atque in
hoc id potissimum consistit. Hoc autem
primo & melius & fructuosius esse, ad o-
culum patet. Et sicut in materia de ora-
tione diximus supra, non tam esse in acti-
bus intellectus (quae est meditatio & reru
cōsideratio) quā in actibus voluntatis, id est,
in affectibus, & desideriiis virtutis, & imita-
tione Christi sistendum, atque is esse fru-
ctus orationis debet: ita praecipua huius
exercitii pars & fructuosissima, & optima,
in actibus voluntatis consistit. Quocir-
ca hoc vnum est, cui sic debemus insiste-
re.

Secunda, quae ex dictis sequitur, est,
exercitium praeter ceteris cum facillimum
esse tum suauissimum. In reliquis namque
quodam opus est discursu & fatigatione
intellectus atque imaginationis, ad res no-
bis imaginandas, atque hoc cerebrū afficere
& laedere solet: quare non potest esse tam
diuturnum, ac in hoc exercitio nullus o-
mnino requiritur discursus, sed soli affe-
ctus & actus voluntatis, qui sine vlla defa-
tigatione concipiuntur. Etsi enim verum
sit aliquem in eo intellectus actum repe-
riti,

tiri, hic ipse tamen per fidem præsupponitur, ita ut nos necesse non sit defatigare. Sicut, dum Venerabile Altaris Sacramentum adoramus, per fidem præsupponimus Salvatore[m] nostru[m] Iesum vere in eo præsentem adesse; ita ut omnis nostra attentio & occupatio eo spectet, ut cum Domino adoremus, reueremur, amemus, & gratias agamus ei, quem vere ibi præsentem esse scimus; ita plane se res in hoc exercitio habet. Hinc, quia facilius est, diutius in ea quis perdurare valet ac perseverare: nam & ægrotis, qui aliam oratione[m] instituere nequeunt, consulere solemus, ut frequenter suum per affectus & actus aliquos voluntatis cor ad Deum eleuent: hinc namq[ue] magna facilitate fieri possunt. Proinde, etsi alia exercitii huius non esset præcellentia, quâ quod diutius in eo perseverare & perdurare possumus, quam in reliquis, magni sane ipsum faciendum esset; quanto ergo pluris cum per tot alios titulos ipsis præcellat & dignius sit?

Tertia ac principalis, & quæ imprimis hoc loco notanda venit, est, ipsam Dei præsentiam non eo tantum spectare, ut in ea sistamus, sed ut eius adminiculo & ope cuncta quæ agimus opera debite laudabiliterque agamus. Si enim satis nobis esse putaremus, quod Deum præsentem adesse imaginemur, & idcirco opera nostra negligentius exequeremur multoque in eisdem errores committeremus; non bona ea esset devotio, sed mera potius illusio. Quippe hoc ante omnia curandum,

ut, quamvis oculo vno diuinam eius maiestatem respiciamus, alium tamen ad opera nostra convertamus, ut nimirum ea propter ipsum bene exequi studeamus.

Quod porro cogitemus in Dei omnium cernentis conspectu nos agere, medium efficax id nobis esse debet, ad melius & perfectius omnia quæ facimus obeunda. Quod sane melius per hoc, quam per alia quælibet exercitia sit: cum in aliis intellectus non parum circa figuras illas corporales, quas quis sibi representare gestit, vel circa conceptus, quos ex eo quod præ oculis habet, elicere vult occupetur, & sepe numero, ut ipsam bonam cogitatione[m] eliciat, non satis respiciet ad id quod facit, atq[ue] idcirco ipsum non bene faciat. Porro isthoc exercitio, quia in eo nulla est intellectus occupatio, ipsum operu[m] exercitiu[m] neutiquam impeditur; imo potius magnopere confert, ut hæc bene, ac prout oportet peragantur: quia homo pure ea propter Dei amorem, & coram Deo, à quo videtur, agit. Hinc ea taliter & tam bene agere con dicit, ut ante Dei oculos comparere digna sint, atque adeo nihil contineant, quod maiestatis eius sit præsentia indignum. Circa quod supra aliud punctum attulimus; quod novus quidam in præsentia Dei ambulandi modus, quemque etiam bonum & utilem esse sancti Patres tradunt, esse potest, quare eum hic repetere superfluum ducimus.

*Vno oculo
Deus, altero
actione non
sua consideranda.*

*Præsentia Dei
memoria non
speculativa
sed practica
sit oportet.
Tract. 2. c. 3.*

* *

TRACTA-